

10. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 13. august 2023, kl. 10.30

Tekst: Lukasevangeliet 19, 41-48

Salmer: 3; 585; 328; 582; 52, v.4; 392

Gud – åben vores hjerter for din fred. Amen.

Det er for sent! Det er tunge ord. De kalder på både vrede og sorg. Imod andre: Hvorfor fik man ikke besked i tide? Imod én selv: Hvorfor tog man sig ikke sammen og fik *gjort* noget, inden chancen var forpasset? *Det er for sent!* Vi ser først nu, at vi *selv* har forhindret dét, som vi *nu hellere* ville have haft: Vi tog i Tivoli i stedet for at besøge den senile onkel på plejehjemmet – og nu er han død, og det er for sent. Vi *kunne* have haft fred i sindet – men det var skjult for os, hvad der var godt for os. Allerede for 2000 år siden græd Jesus over, at mennesker har så svært ved at se, hvad der tjener til vores fred! I dag rammer stress, sammenbrud, mistro og desperation flere og flere. Og skylden får bl.a. vores præstationskultur og idealet om evig økonomisk

10. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

vækst. Dvs. vi bærer *selv* skylden: Vi, der vil have, vil opleve, vil kunne. Det giver uro og frygt i hjertet. Vejen til fred går i den modsatte retning: I at rette fokus imod det, der ligger *udenfor* vores egen magt. Den indre fred kommer af hengivelsen til de vilkår, jeg ikke kan få magt over. Det er tro – og det er troen, Jesus henviser til med sine ord om at *kende sin besøgestid*. *Besøgestid* er *Guds* besøgstid hos os: Gud kommer til os for at hjælpe, vise os den rigtige vej. Men ofte lægger vi mærke ikke til det - *især* ikke hvis Gud peger i en retning, vi ikke *lige* har lyst til at følge nu ... Vi valgte besøget hos onkel fra, fordi dét plejehjem gør os så ubehageligt afmægtige: Sygdom og svækkelse er ude af vores hænder; vi ved ikke, hvad vi skal sige eller gøre ... Gud talte til os i vores samvittighed - men vi valgte at overhøre Ham, og nu er det for sent. Og hjertet plages og er uroligt. Så er der kun ét at gøre: Kalde på Guds hjælp og trøst! Bede Ham bære over med vores egoistiske valg – og give os en ny chance! Jesus *græd* over Jerusalem – han må også græde over os. Og Jesus blev *vred* i Jerusalem, og i selveste Guds tempel væltede han handelsboderne og fordrev kræmmerne – rensede ud i alt det, der

10. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

spærrede vejen til Gud: Guds nærvær og hjælp opnår man ikke ved at købe offerlam og -duer – eller udsmykke templet eller kirken med guld. Guds besøg får man i sit hjerte i ydmyg erkendelse af alt det, der er ude af éns hænder: Gud kan jo slet ikke komme til for alle vores projekter! Guds besøgelsestid opdager vi først, når vi er stille, trækker os fra verdens larm og åbner hjertet i bøn. Og i bønnen er der plads til både vrede og sorg: Jesus både *græd* og *var vred*; ligesom hos os selv var det de stærke og engagerede følelser, der fik ham til at *bede* for andre og *handle* for andres skyld. Følelserne giver kræfter til at protestere over uretfærdighed, magtmisbrug og ondt begær! Og tårerne – de fortæller om kærlighed! Jesus sørger over os, fordi han elsker os! Han græder over vores uro og lidelse og han kæmper for at befri os, forny os og give os fred! Han kæmper for at rense ud i alt det, der skjuler Guds hjælp for os – kæmper for at gøre Guds fred tilgængelig for os med evig åben besøgstid!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.